

Arrest

nr. 111 437 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 10 juni 2013 het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

In het kader van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij enerzijds naar de algemene situatie in haar land van herkomst, Ghana en naar het feit dat zij in haar land van herkomst van homoseksualiteit beschuldigd wordt. Met betrekking tot de vermeende homoseksualiteit wordt in het arrest van 5 oktober 2012 met nummer 89 155 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus verworpen werden, uitdrukkelijk gesteld dat: “De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij ingevolge hiervan beweert te hebben ondervonden.” In casu verwijst de verzoekende partij naar teksten met betrekking tot homoseksualiteit in Ghana, maar maakt ze niet aannemelijk dat ze homoseksueel is, gelet op hetgeen gesteld wordt in het arrest van 5 oktober 2012. Waar de verzoekende partij voorst verwijst naar de algemene toestand in haar land van herkomst en citeert uit een aantal rapporten, wordt erop gewezen dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofdfe een schending van artikel 3 van het EVRM is.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 13 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, verwijst zij naar hetgeen zij heeft uiteengezet in de zaak met volgnummer 7 zoals aangegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 13 augustus 2013 en naar de motieven in het ingediende verzoek tot horen: zij heeft wel degelijk het vereiste belang daar zij is genooddaakt te ageren tegen de bestreden beslissing omdat anders haar rechten niet zijn gevrijwaard ingeval van een gedwongen terugkeer, want hiertegen is geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM mogelijk. Zij volhardt vervolgens in de motieven van het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Voorts stelt de Raad bij nazicht van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, als gevolg van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Het bevel om het grondgebied te

verlaten van 1 juni 2012 is genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 99 974 van 27 maart 2013 en is dienvolgens definitief, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Vastgesteld dient te worden dat de verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt aldus een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet wijzigt en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.5 De verzoekende partij voert met haar betoog ter terechtzitting van 13 augustus 2013, bij verwijzing naar haar uiteenzetting in de zaak met volgnummer 7 zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting, "*kort gezegd*" aan dat zij nog steeds over het vereiste belang beschikt huidige vordering in te stellen daar zij is genoodzaakt tegen de bestreden beslissing te ageren gezien haar rechten niet zullen zijn gevrijwaard in geval van een gedwongen repatriëring. Zij betoogt dat zij op het ogenblik van dergelijke verwijdering geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM meer zal kunnen aanwenden omdat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten zij zal worden uitgewezen. Dit is de reden waarom de verzoekende partij huidig beroep heeft ingesteld. Zij verwijst tevens naar haar verzoek tot horen en stelt te volharden in de motieven van haar verzoekschrift.

2.5.1 Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de afdeling wetgeving van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof er reeds op hebben gewezen dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM. Hierbij dient er tevens op gewezen dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In de beschikking van 10 juni 2013 werd reeds uitdrukkelijk vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert niet aannemelijk is en geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling in de beschikking dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Daarnaast omvat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 13 augustus 2013 evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM, dan wel een andere bepaling van het EVRM.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De Raad wijst erop dat het echter aan de verzoekende partij toekomt om dergelijke schendingen aan te brengen én op concrete wijze uiteen te zetten. In de beschikking van 10 juni 2013 werd reeds aangegeven dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, zij *in casu* gebruik maakt van een rechtsmiddel, met name heeft zij een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing ingediend. Daarop werd overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Op 13 juni 2013 heeft de verzoekende partij erom verzocht gehoord te worden. Vervolgens werd zij bij een aangetekend schrijven van 18 juli 2013 op grond van artikel 39/73, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting op 13 augustus 2013 om 10 uur. Hierbij wordt erop gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en ontvankelijkheidsvereisten worden gesteld aan een mogelijk beroep of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.5.2 Voor het overige vormt de kritiek van de verzoekende partij in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van huidig bevel zal gebeuren, zodat zij voorliggend beroep dan ook indient om haar rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog. Er dient op gewezen dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. De verzoekende partij maakt minstens niet aannemelijk dat er in de huidige stand van het geding sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging ingevolge de bestreden beslissing, noch dat zij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering zodat deze tenuitvoerlegging imminent zou zijn of zijn geworden. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

2.5.3 Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2.6 Waar de verzoekende partij, naast hetgeen zij zoals hierboven reeds gesteld “*kort gezegd*” heeft hernomen, in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar haar verzoek tot horen, dient erop gewezen dat, gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. Het weze herhaald dat niet de schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant is.

In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden in “*de motieven van haar verzoekschrift*”, is het duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting mede beperkt tot het loutere volharden in haar verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Met verwijzing naar de in voormelde beschikking opgenomen grond aangaande het middel van de verzoekende partij ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep, kan zodoende worden vastgesteld dat een aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET